

Arrest

nr. 120 656 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. Uw ouders zijn gescheiden en heel wat familieleden aan vaderskant werken voor de autoriteiten. Uw vader bekleedde sinds de revolutie een hoge functie bij de Sepah- e Pasdaran (revolutionaire garde) en uzelf was als kind lid van de Bassidj (mobilisatie der verdrukten). Uw oom van vaderskant, H. S. (...), zou lid zijn van de MKO (volksmujaheddin). Hij zou 32 jaar geleden naar Irak vertrokken zijn en hij zou nu in Frankrijk verblijven. In 1388 (Perzische kalender, komt overeen met 21 maart 2009 tot 20 maart 2010 volgens onze kalender) studeerde u af als ingenieur elektronica aan de Vrije Universiteit van Qazvin en daarna werkte u voor een bedrijf dat sportmateriaal importeert. In de zesde maand van 1385 (augustus/ september 2006) trouwde u met Z. S. (...) die werkte als journaliste voor

de conservatieve regeringsgezinde media. Zo was ze werkzaam voor de krant Ettela'at en het nieuwsagentschap Borna. Na de presidentsverkiezingen van 22/03/1388 (12 juni 2009) waarbij Ahmadinejad, kennelijk via fraude, aan de macht kwam en de daaropvolgende massale protestacties beseftte u dat er achter de regering een grote leugen schuilde. Op 25/03/1388 (15 juni 2009) nam u deel aan een manifestatie van de zogenaamde groene beweging. U beseftte meteen dat deze beweging nooit iets zou kunnen bereiken en u besloot om zelf politieke actie te ondernemen tegen de overheid. U richtte een naamloze oppositiegroep op bestaande uit uzelf, uw echtgenote en drie collega's van uw echtgenote. Daarnaast waren er nog enkele losse medewerkers zoals uw oom van moederskant en uw moeder die over uw ideologie praatte binnen haar vriendenkring. In de vijfde maand van 1388 (juli/ augustus 2009) kwam u met het voorstel om 's avonds de lichten te doven en vanop het dak 'Allah is groot' te roepen. Jullie hielden ook samenkomsten soms om de twee of drie maanden, maar soms zaten er ook negen maanden tussen. Na de derde maand van 1388 (mei/ juni 2009) werd u door leden van Ettela'at (de geheime dienst) meegenomen voor een verhoor.

In de vijfde maand van 1388 (juli/ augustus 2009) werd u voor de tweede keer verhoord. Ze stelden vragen over uw oppositieactiviteiten. U werd er ook van verdacht contacten te hebben met de mujaheddin. Daarna werd u nog twee keer ondervraagd namelijk in de derde maand van 1390 (mei/ juni 2011) en de vierde maand van 1392 (juni/ juli 2013). U werd steeds dezelfde dag nog vrijgelaten. Tijdens het laatste gehoor werd u geslagen en tijdens het derde gehoor zeiden ze dat het niet aannemelijk was dat u als echtgenoot van een politieke journaliste geen politieke activiteiten had. Voor uw eigen veiligheid besliste u daarom om officieel te scheiden. U vertelde aan niemand dat u gescheiden was en u bleef bij uw partner wonen. In de derde maand van 1390 (mei/ juni 2011) werd u door uw vader uitgenodigd op een vergadering van kopstukken van de Sepah. U werd regelmatig op dergelijke bijeenkomsten uitgenodigd en weigerde steeds. Deze keer was u wel aanwezig. Op de meeting werd er gepraat over Ghalibaf die twee gebouwen had geschonken aan de Sepah. U bracht dit in de openbaarheid via een collega van uw echtgenote. Via uw vader zorgde u er ook voor dat een kamerfractieleider, die uw partner en andere vrouwelijke journalisten op zijn bureau uitnodigde, werd opzij gezet. Hoewel uw vrienden u na het vierde verhoor hadden aangeraden om te vluchten bleef u toch in Iran om uw activiteiten tegen de overheid verder te zetten. Op een dag hielden jullie een groepsvergadering bij u thuis. Plots zag u dat één van de groepsleden A. J. N. (...), journalist bij Borna nieuws, een wapen bij had. Daardoor werd het voor u duidelijk dat hij voor Ettela'at werkte en dat de overheid op de hoogte was van het bestaan van de groep en alle activiteiten. Daarop besliste u om te vluchten. In het begin van de vijfde maand van 1392 (juli 2013) verliet u Iran en op 13 augustus 2013 diende u in België een asielaanvraag in. U beschikt over een shenasnameh, een kopie van uw nationale kaart, een afzwaaikaart, een universitair diploma, een redderskaart en een attest van de opleiding die u hiervoor volgde, een attest van een opleiding hydrotherapie, een attest van de zwemfederatie, een kopie van een attest voor het verkrijgen van een huwelijkslening waarin het beroep van uw vader vermeld wordt, een kopie van de shenasnameh van uw partner, documenten ter staving van de professionele activiteiten van uw partner (contract, foto's bedankingsbrieven, aanbevelingsbrieven,...) en een geheugenstick met voornoemde bewijsstukken van het beroep van uw vrouw en foto's waarop uw groepsleden te zien zijn tijdens hun werk als journalist.

B. Motivering

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Iran en van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen documenten heeft voorgelegd die de door u afgelegde reisroute staven. Noch legde u de documenten voor waarmee u gereisd hebt. U verklaarde dat u vanuit Griekenland naar Brussel vloog met een vals paspoort. Vanuit welke Griekse luchthaven u vertrok wist u niet (CGVS, p. 9). U kon niet zeggen met welke luchtvaartmaatschappij u heeft gevlogen en gevraagd naar de nationaliteit van het valse paspoort moest u het antwoord schuldig blijven. U zou het nochtans wel zelf in handen hebben gehad (CGVS, p. 10). Op vragen naar de identiteitsgegevens die opgenomen waren in het valse paspoort kon u evenmin een antwoord geven (CGVS, p.10). Verder verklaarde u dat u noch in Griekenland noch in Brussel onderworpen werd aan een paspoortcontrole. Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen. Voorts weet u niet of er zich in het paspoort waarmee u naar België zou zijn gereisd al dan niet een visum bevond. Bovendien zou uw smokkelaar u geen enkele instructie hebben gegeven voor het geval u onderweg vragen zouden worden gesteld door de migratiebeambten (CGVS, p. 10 en 11). Bovenstaande kan echter maar moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere

verplichtingen hiermee verbonden. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU vreemdelingen aan een grondige controle te onderwerpen. Gelet op dit grote risico kan aldus verwacht worden dat u enige details zou moeten kunnen verstrekken over uw visum en het voorbereide reisdoel. Bovenstaande ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Door de vaagheid van uw verklaringen slaagt u er niet in om de omstandigheden van uw vertrek aannemelijk te maken, met name dat u Iran hals-over-kop zonder geldig paspoort hebt verlaten en de Schengenzone met een vals paspoort bent binnen gereisd.

Vervolgens verklaarde u dat u in Iran vervolging vreest omdat u zich, als lid van een regeringsgezinde familie, tegen de overheid zou hebben gekeerd en een illegale politieke groepering zou hebben opgericht. U verklaarde dat u van mening was veranderd na de presidentsverkiezingen van 22/3/1388 (12 juni 2009) omdat u toen inzag dat de regering een leugen was. U voegde toe dat u sinds u naar de middelbare school ging al problemen had met uw vader (CGVS, p. 13). Dit is echter helemaal niet aannemelijk. Vooreerst had u voor bovenvermelde verkiezingen nooit activiteiten verricht tegen de overheid en u had zich ook niet politiek geëngageerd in de aanloop naar verkiezingen (CGVS, p. 13). U stelde dat u en de vier andere groepsleden de groene beweging ondersteunden maar niet openlijk actief waren omdat u meteen beseftte dat deze niets zou kunnen bereiken (CGVS, p. 12). Uw kennis van de groene beweging is echter beperkt. Zo kon u geen enkele naam noemen van een campagnemedewerker, studentenleider of journalist die na de verkiezingen werd opgepakt (CGVS, p. 13). Gevraagd naar dodelijke burgerslachtoffers van de rellen kon u slechts twee namen noemen namelijk Neda Agha Soltani en Rooholamini (CGVS, p. 12 en 15). Nochtans blijkt uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie dat er tijdens de rellen na de verkiezingen meer dan honderd dodelijke slachtoffers vielen, waarvan het grootste deel in Teheran. Verder verklaarde u dat er aan uw universiteit, met name de Vrije Universiteit van Qazvin, geen problemen waren. Nochtans blijkt uit bovenvermelde informatie dat er aan deze universiteit sinds het ontstaan van de groene beweging regelmatig protesten plaatsvonden. Twee studenten van deze universiteit werden overigens gedood. De dood van één van de belangrijkste symbolen van de protestbeweging, Neda Agha Soltani kon u dan weer niet eens bij benadering situeren in de tijd. In welke straat ze neergeschoten werd wist u evenmin. Van iemand die sympathie heeft met de groene beweging en de regering wil omverwerpen kan verwacht worden dat hij van zaken als bovenstaande beter op de hoogte is (CGVS, p. 12). Zeker in uw geval, uw partner was immers politiek journaliste. Uw bewering dat u oppositie zou gevoerd hebben tegen de overheid wordt verder ondermijnd doordat het absoluut niet geloofwaardig is dat u uitgenodigd zou zijn op een vergadering van kopstukken van de Sepah terwijl u een slechte relatie had met uw vader en u al twee keer door de geheime dienst was meegenomen voor verhoor omdat u verdacht wed van anti-regime activiteiten (CGVS, p. 13 t/m 15). Dit temeer omdat u zelf verklaarde dat uw familie omwille van het beroep van uw vader steeds gescreend werd (CGVS, p. 16). Evenmin aannemelijk is dat uw echtgenote die werkte voor de pro-regime media ongemoeid werd gelaten ook al werd u ondervraagd (CGVS, p. 17 en 18). In het licht hiervan zijn uw verklaringen met de betrekking tot de reden van uw echtscheiding trouwens ook zeer bevreemdend. U stelde dat de geheime dienst u tijdens het derde verhoor zei dat u wel oppositieactiviteiten moest hebben gezien het beroep van uw echtgenote. U zou daarop gescheiden zijn voor uw eigen veiligheid. Toen u gemeld werd dat de door de geheime dienst gemaakte gevolgtrekking niet logisch lijkt antwoordde u dat de ondervragers van de geheime dienst jong zijn en niets van politiek weten (CGVS, p. 6 en 19). Deze uitleg houdt echter geen steek.

In dit verband dient vervolgens te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de activiteiten van uw illegale politieke groepering evenmin overtuigen. U stelde dat u in de vijfde maand van 1388 (juli/augustus 2009) het voorstel deed om 's avonds de lichten te doven en 'Allah is groot' te roepen vanop het dak. Dergelijke protestacties waren echter reeds op massale schaal gestart enkele dagen na de verkiezingen (CGVS, p. 11 en 12). U verklaarde daarnaast dat u naar buiten had gebracht dat een bekende persoon twee huizen geschonken had aan de Sepah en dat u uw vader ervoor had laten zorgen dat een fractieleider die vrouwelijke journalisten, onder wie uw vrouw, in zijn bureau ontving aan de kant werd geschoven (CGVS, p. 14). Deze daden lijken echter op interne afrekeningen binnen het conservatieve milieu en geen activiteiten die de Islamitische Republiek ondermijnen. U stelde ook dat u uw ideologie wilde verspreiden onder de mensen en dat bijvoorbeeld uw moeder daarover praatte in haar kennissenkring (CGVS, p. 4 en 12). Jullie ontplooiden echter geen georganiseerde activiteiten in dit verband. Zo nam u met uw groep niet deel aan manifestaties. Jullie deelden geen pamfletten uit en trachtten ook niet om jullie ideologie via het internet te verspreiden (CGVS, p. 14).

Treffend is ook dat uit uw verklaringen blijkt dat de andere groepsleden geen problemen kennen. Ze werden ook nooit ondervraagd. Nochtans vormde uw overtuiging dat er een spion in de groep zat die van alles op de hoogte was de directe aanleiding van uw vlucht uit Iran (CGVS, p. 17 en 18). U vermeldde enkel dat uw partner twee weken geleden mondeling had vernomen dat ze ontslagen was. U meent dat dit slechts een eerste stap is en u vreest dat ze in de toekomst door de autoriteiten

zal vervolgd worden (CGVS, p. 18 en 20). Uw partner woont echter nog steeds op haar eigen adres in Teheran en duikt niet onder (CGVS, p. 20). Gevraagd of andere groepsleden vervolgd worden vermeldde u enkel een journaliste in Iran die problemen kent en die een vriendin zou zijn van uw vrouw. U legde hier echter zeer vage verklaringen over af. Zo zou ze in de gevangenis hebben gezeten en vrijgelaten zijn maar gevraagd naar de huidige stand van zaken moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 17 en 18).

Vervolgens wist u niet of er effectief een gerechtelijke procedure gestart werd tegen u door een rechtbank in Iran. U heeft hier immers nooit naar geïnformeerd. U stelde dat u na de laatste ondervraging nog steeds meende dat het niet serieus was (CGVS, p. 16 en 17). Van iemand die vreest dat hij gearresteerd zal worden en daarom besluit te vluchten uit zijn land van herkomst mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij op zijn minst naar de stand van zaken informeert en meer kan vertellen dan louter het gegeven dat hij denkt dat de autoriteiten hem gaan opsluiten of vermoorden (CGVS, p. 18 en 19). Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat de autoriteiten u na uw vertrek nooit zijn komen zoeken, noch convocaties hebben gestuurd (CGVS, p. 18).

Tot slot verwees u eveneens naar het politiek profiel van uw oom van vaderskant. Deze zou lid zijn van de MKO en in Parijs wonen. U zou vanuit België twee keer geprobeerd hebben om hem schriftelijk te contacteren (CGVS, p. 16). U legde echter uiterst vage verklaringen af over uw oom. U wist enkel te zeggen dat hij 32 jaar geleden naar Irak vertrok en nu in Parijs woont. Sinds wanneer hij in Parijs woont, wist u niet te zeggen. U stelde tevens dat u via het internet was te weten gekomen dat Masoud Rajavi, leider van de MKO, eveneens in Parijs verblijft (CGVS, p. 16). Hoewel laatstgenoemde inderdaad ooit in Parijs heeft gewoond, is het echter algemeen geweten dat Masoud Rajavi sinds 2003 verdwenen is. Sommige internetbronnen gaan er zelfs van uit dat hij overleden is. Bovendien kon u uw oom kennelijk zelfs niet rechtsreeks contacteren want u stuurde uw brieven via een website (CGVS, p. 16). U bent er dan ook niet in geslaagd enig verband tussen u en de MKO aannemelijk te maken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteit, burgerlijke staat en nationaliteit worden immers niet betwist. Dat uw vader voor de Sepah werkte en dat uw partner een journaliste was die werkte voor de conservatieve media staat evenmin ter discussie. Uit de talrijke documenten en de foto's op de geheugenstick kan echter geenszins afgeleid worden dat u betrokken was bij activiteiten tegen het regime.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van "artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967", van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat de motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald hier geen afbreuk aan doen. Zij stelt dat zij in haar verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing één voor één heeft weerlegd en dat dient te worden besloten dat haar verklaringen geloofwaardig zijn.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij merkt op dat zij slechts een sympathisant is van de groene beweging, dat zij niets met de politiek te maken wou hebben en dat zij geen geloof had in deze groene beweging. Zij was vooral bezig met haar ideologie. Na de verkiezingen had zij door dat achter de huidige regering een grote leugen schuilde en dat het opgezet spel was. Naar aanleiding van de protesten na de verkiezingen heeft verzoekende partij dan beslist om een groepje op te richten omdat zij zag dat mensen met een bepaalde energie zaten die ze kwijt wilden waar ze geen ideologie achter hadden. Zij wilde die denkwijze in de mensen aanwakken.

2.2.2.2. De Raad is van oordeel dat de uitleg dat verzoekende partij slechts sympathisant zou zijn geweest van de groene beweging, dat zij er niet in geloofde en dat zij vooral met ideologie bezig was en dat zij in dit kader een groepje had opgericht met mensen die *“een bepaalde energie hadden die ze kwijt wilden”*, niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard voor haar flagrante gebrek aan kennis over deze beweging. Verzoekende partij zocht immers in de eerste plaats toenadering tot deze beweging wanneer zij beseftte dat achter de regering een grote leugen schuilde (*“Behoorden jullie nu tot de zogenaamde groene beweging? Ja iedereen was erbij niet zichtbaar onzichtbaar”*, administratief dossier, stuk 4, p. 12). Van iemand die zich afkeert tegen haar overheid en die beweert om zelf politieke actie te ondernemen tegen deze overheid, kan overigens redelijkerwijs worden verwacht dat die zich toch wel zou informeren over de verschillende acties van en incidenten die zich hebben voorgedaan bij de groene beweging, zoals algemeen bekend een zeer grootschalige oppositiebeweging waarover veelvuldig werd bericht in de media. Dit geldt des te meer nu de ex-echtgenote van verzoekende partij *nota bene* een politiek journaliste was. De Raad wijst er tevens op dat verwerende partij bovendien heeft opgemerkt dat verzoekende partij voor de verkiezingen nooit activiteiten had verricht tegen de overheid en dat zij zich ook niet politiek geëngageerd had in de aanloop naar de verkiezingen in 2009, hetgeen verder afbreuk doet aan haar bewering dat zij plots politiek actief is geworden na de verkiezingen. Ook de – in het verzoekschrift onbesproken – vaststellingen dat de door verzoekende partij aangegeven protestacties reeds op massale schaal gestart waren in Iran enkele dagen na de verkiezingen of dat deze daden duidelijk als interne afrekeningen binnen het conservatieve milieu kunnen worden beschouwd en dat verzoekende partij geen georganiseerde activiteiten heeft ontplooid, zoals het deelnemen aan manifestaties, het uitdelen van pamfletten of het verspreiden van de ideologie via internet, doen verder afbreuk aan de bewering dat verzoekende partij politiek actief zou zijn geweest in Iran.

2.2.3.1. Betreft de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat verzoekende partij werd uitgenodigd op een vergadering van kopstukken van de Sepah, terwijl zij een slechte relatie met haar vader had en zij al twee keer door de geheime dienst werd meegenomen voor verhoor omdat zij verdacht werd van anti-regime activiteiten, stelt verzoekende partij dat zij gewoon toevallig mee met haar vader was. Zij werd hiervoor niet speciaal uitgenodigd. Het was niet officieel doch enkel met een paar vrienden van haar vader. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar haar verklaringen in het gehoorverslag.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij inderdaad heeft verteld dat zij toen toevallig op deze vergadering aanwezig was (administratief dossier, stuk 4, p. 14). Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij met recht kon stellen dat het absoluut niet aannemelijk is dat verzoekende partij eerder zou zijn uitgenodigd op een vergadering van de Sepah en dat haar vader steeds wou dat zij erbij zou zijn (*“In 1390 maand drie was ik uitgenodigd op een vergadering van de Sepah. Dat waren allemaal kopstukken van Sepah. Mijn vader wilde dat ik er altijd bij was maar ik weigerde dat telkens.”*, administratief dossier, stuk 4, p. 14). De uitleg dat verzoekende partij toen gewoon toevallig met haar vader mee was gegaan en dat het geen officiële vergadering was, kan deze onaannemelijkheid niet goedpraten.

2.2.4.1. Verzoekende partij licht toe dat zij enkel de echtscheiding bekwam omwille van de veiligheid van haar ex-echtgenote. Immers wisten de Iraanse autoriteiten dat zij een groep had opgericht en dat zij een bepaalde ideologie had. Tijdens haar derde ondervraging had men haar duidelijk te kennen gegeven dat een echtscheiding noodzakelijk was omwille van de activiteiten die haar ex-echtgenote uitoefende.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd: *“Evenmin aannemelijk is dat uw echtgenote die werkte voor de pro-regime media ongemoeid werd gelaten ook al werd u ondervraagd (CGVS, p. 17 en 18). In het licht hiervan zijn uw verklaringen met de betrekking tot de reden van uw echtscheiding trouwens ook zeer bevreemdend. U stelde dat de geheime dienst u tijdens het derde verhoor zei dat u wel oppositieactiviteiten moest hebben gezien het beroep van uw echtgenote. U zou daarop gescheiden zijn voor uw eigen veiligheid. Toen u gemeld werd dat de door de geheime dienst gemaakte gevolgtrekking niet logisch lijkt antwoordde u dat de ondervragers van de geheime dienst jong zijn en niets van politiek weten (CGVS, p. 6 en 19). Deze uitleg houdt echter geen steek.”* De Raad ziet niet in hoe bovenstaand verweer alsnog enige logica kan brengen in de verklaringen/het gedrag van verzoekende partij.

2.2.5.1. Verzoekende partij merkt op dat zij de naam van een journaliste heeft opgegeven, met name mevrouw M. A., die een zeer goede vriendin was van haar ex-echtgenote. Over deze persoon werd in de Iraanse pers geschreven. Deze persoon staat ook op één van de foto's van de USB stick die zij heeft gegeven. Momenteel zou deze vrouw in een gevangenis zitten (zie bijlage 3 en 4 bij het verzoekschrift).

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat de andere groepsleden – en dus ook haar echtgenote – nooit werden ondervraagd door de autoriteiten (administratief dossier, stuk 4, p. 17). Verwerende partij merkt op dat dit bevreemdend overkomt nu verzoekende partij tevens had verklaard dat er een spion in deze groep zat die werkt voor het Ettela'at die van alles op de hoogte was en dat deze ontdekking de directe aanleiding vormde van haar vlucht uit Iran. Wanneer verzoekende partij gevraagd werd of er nog andere mensen zijn die verbonden waren met haar groepering die problemen hebben gekend met de autoriteiten, vermeldde verzoekende partij enkel dat M. A., een journaliste die een vriendin zou zijn van haar ex-echtgenote, in Iran problemen kent met de autoriteiten. Verwerende partij merkt op dat verzoekende partij hieromtrent zeer vage verklaringen heeft afgelegd. Zo zou ze in de gevangenis hebben gezeten en vrijgelaten maar gevraagd naar de huidige stand van zaken moest verzoekende partij het antwoord schuldig blijven *“Laatste keer dat ik nieuws kreeg via vrouw was het dat ze vrijgelaten was uit de gevangenis ik heb geen rechtsreeks contact met haar”* (administratief dossier, stuk 4, p. 18). De Raad betwist de bewering van verzoekende partij dat M. A. problemen heeft/zou hebben gekend met de Iraanse autoriteiten en dat de ex-echtgenote van verzoekende partij haar zou kennen op zich niet. De Raad is echter van oordeel dat verzoekende partij er niet in slaagt om de link te leggen tussen de problemen die deze persoon zou hebben (gekend) en haar eigen voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten. Verzoekende partij heeft immers aangegeven dat de leden van haar eigen politieke groepering nooit werden ondervraagd door de autoriteiten, terwijl er dan wel een spion in deze groep zou zitten die van alles op de hoogte zou zijn en terwijl haar ex-echtgenote op dat moment als journaliste werkzaam was voor de pro-regime media. Hierbij dient nogmaals te worden opgemerkt dat uit haar verklaringen blijkt dat zij helemaal niet goed op de hoogte was van de situatie van deze vrouw. De situatie van M. A. kan hoe dan ook niet als een indicatie worden beschouwd voor het feit dat verzoekende partij en haar ex-echtgenote – die overigens nog steeds gewoon op haar eigen adres in Iran woont – problemen zouden hebben met hun autoriteiten omwille hun beweerde politieke activiteiten.

2.2.6.1. Verzoekende partij blijft bij haar verklaringen dat zij er zeker van is dat zij naar de toekomst toe nog convocaties van de Iraanse autoriteiten mag verwachten. Ondertussen is haar ex-echtgenote ook al ontslagen, waardoor verzoekende partij denkt dat dit nog maar het begin van alle miserie zal zijn. Verzoekende partij stelt verder dat zij in de mate van het mogelijke bewijselementen heeft aangebracht die de Raad ertoe zou moeten aanzetten om in haar geval bij twijfel haar het voordeel van de twijfel toe te kennen. Verzoekende partij benadrukt dat haar verklaringen coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten.

2.2.6.2. De Raad wenst er in de eerste plaats op te wijzen dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat haar ex-echtgenote nog steeds gewoon op haar eigen adres verblijft in Teheran en dat zij, ondanks de door verzoekende partij geuite vrees dat haar ontslag slechts het begin is van haar problemen, nog steeds niet is ondergedoken. Ten tweede merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekende partij niet weet of er ondertussen een gerechtelijke procedure tegen haar werd gestart door een rechtbank in Iran en dat zij hier ook nooit naar heeft geïnformeerd, terwijl van iemand die beweert dat hij is moeten vluchten uit zijn land van herkomst uit vrees om te worden gearresteerd redelijkerwijze verwacht kan worden dat die op zijn minst naar de stand van zaken informeert. Verwerende partij voegt hier nog aan toe dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat de autoriteiten haar na haar vertrek uit Iran nooit zijn komen zoeken en dat zij haar geen convocaties hebben toegestuurd. Deze vaststelling vindt steun in het gehoorverslag

(administratief dossier, stuk 4, p. 18). Haar bewering dat zij er zeker van is dat zij naar de toekomst toe nog convocaties van de Iraanse autoriteiten mag verwachten, betreft dan ook duidelijk een *post-factum*-verklaring, waar geen enkele waarde aan kan gehecht worden.

De Raad duidt er ten slotte op dat uit de verschillende motieven van de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Verzoekende partij slaagt er niet in om in haar verzoekschrift argumenten naar voor te brengen die afbreuk kunnen doen aan deze motieven (zie *supra*). Nu er geen geloof kan worden gehecht aan de verkondigde asielproblematiek, kan verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing eveneens wordt gemotiveerd dat verzoekende partij zeer vage en met de landeninformatie tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar afgelegde reis naar België en de daarbij gebruikte documenten, hetgeen haar asielrelaas volgens verwerende partij in ernstige mate ondermijnt. Aangezien verzoekende partij in haar verzoekschrift met geen woord rept over voormelde vaststelling, beschouwt de Raad het motief in kwestie dan ook als onbetwist en vaststaand.

2.2.8. Uit het geheel van het voorgaande dient terecht te worden besloten dat aan de door verzoekende partij beweerde asielproblematiek geen enkel geloof kan worden gehecht. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan ook niet worden toegekend.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat helemaal niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT